

Seikkailukirjoja N:o 1

SHOUX-INTIAANIN KYNSISSÄ

KERTOMUS TEXASISTA

KERTONUT

EMIL VON NORD

SUOMENNOS



HAMINASSA

ALFRED LAGERBOMIN KUSTANNUKSELLA

KIRJAINEN

KIRJAINEN

KIRJAINEN

HAMINA, 1903

KIRJAPAINO- JA SANOMALEHTI-O.-Y. KIRJAPAINO.

ENSIMÄINEN LUKU.

Kolme metsämiestä.

Kolme matkamiestä kiiruhti hellittämättä eteenpäin.

Texasin paahtava aurinko paistoi täydeltä terältä. Niin kauas kuin silmä kantoi, näkyi ainoastaan taivasta ja hiekkaa, hiekkaa ja taivasta. Ainoastaan kaukana taivaanrannalla voi silmä eroittaa nähtävästi metsänpeittämän vuorijonon tummat piirteet.

Las Varros-vuoret ne olivat, jotka houkuttelivat heitä luokseen tarjoten heille suojaa paahtavilta auringonsäteiltä.

Matkamicheemme olivat kolme tanakkaruumiista henkilöä, jäntereisiä miehiä, joilla oli aha-voituneet ja auringon polttamat kasvot ja jommoisista tapaa ainoastaan läntisen Amerikan metsänkulkijain, majavan- ja hevospyytäjäin joukosta.

Kaksi heistä näytti olevan yhdenikäisiä, noin neljäkymmenvuotisia, kolmas vaan noin kahdenkymmenenviiden ikävuoden vaiheilla.

Kaikilla oli heillä samanlaiset tamineet.

Englantilainen vartalonmukainen nahkatakki, nahkahousut, jotka peittyivät pitkävartisiin saap-

paisiin ja päässä leveälierinen, kotkansulan kaunistama panamahattu, muodostivat heidän yhtä yksinkertaisen kuin käytännöllisen pukunsa.

Selässä riippui heillä takaaladattava *remington*-kivääri. Vyöllään oli heillä vasemmalla puolen pieni, mutta terävä kirves, etupuolella riippui kahden kuusipiippuisen revolverin välissä pitkä tikari. Iso nahkainen matkaleili ja aimo jahtilaukku joka nyt näytti olevan evästä pulloillaan, viimesti kolmen metsämiehen asun. Kolmetuntisen marssin jälkeen pääsivät he vihdoin kumpujonolle ja heittäytyivät suojaavien puitten siimekseen levähtämään hiukkasen rasittavan astunnan jälkeen.

„Olipa se todellakin rasittava marssi!“ sanoi toinen vanhemmista metsästäjistä pyyhkien nenäliinallaan hikeä otsaltaan. „Aurinko paahtaa tänään kuin jos tahtoisi se paistaa puhvelin ihan eläviltään“.

„Toivon kumminkin, että tänä iltana ehdimme Trelfonien luolille“, virkkoi siihen toinen vanhempi metsästäjä samassa kun hän aukasi laukkunsa ja otti esille leipää ja juustoa.

„Niin samaahan minäkin arvelen. Mutta saapashan nähdä, josko näillä hornan metsämailla enää liekkään metsänriistaa. Niinä kymmenenä vuotena, joina en ole jalkaani tänne pistänyt, ovat intiaanit ja pääasiallisesti *siouxit*, vähentäneet sen lukumäärää melkoisesti. Olipa sentähden aikakin käsissä näyttäytyäkseni kerran näillä mailla“.

Puhuja, jonka kasvoja tuuhea valkoinen parta ympäröi, tunnettiin koko Teraisissa intiaanien,

uudisasukastèn ja metsästäjien keskuudessa „Karhunnappajan“ nimellä. Mutta hän ei ainoastaan ollut kurjan roskaväen ja roistomaisten intiaanien tuntema, vaan he pelkäsivät häntä vieläkin enemmän hänen oikeamielisyytensä ja rehellisyytensä tähden.

Vanha metsästäjä ei suinkaan pelännyt pysyäkädessä astua moista väkeä vastaan ja tarmokkaalla esiintymisellään ymmärsi hän pitää sitä kurissa.

Sen ohessa oli hänellä tarkka silmä kuni haukan ja hän oli pettämättömän tarkka ampuja. Minkä hän kerran oli saanut pyssynsä jyväsimmelle, se oli melkein jo hengeltä. Jos hän kerran oli luvannut tuhota aavikkoroiston, taihikostaa jollekin intiaaniheimolle sen tekemää roistontekoa, silloin oli sen, jota uhkaus koski, viisainta ikipäiviksi lähteä Texasin maasta.

Hän tiesi löytää uhrinsa.

Uudisasukasten ja rehellisten intiaanien keskuudessa oli hän hyvä vieras ja paljon pitivät he hänestä.

Tuo toinen metsästäjä, jonka kanssa hän nyt lähes kuusi vuotta oli kierrellyt seudut ristiin rastiin, oli intiaaneilta saanut nimen „Kotkansilmä“.

Nuori mies taas, joka oli karhunnappajan kaukainen sukulainen, kutsuttiin „Nopsajalkaiseksi hirveksi“.

Metsästäjät kävivät aimo tavalla ruoan kimpuun ja söivät hyvällä ruokahalulla, kun karhunnappaja siimestäen kädellään silmiään äkkiä ja

tarkkaavaisesti tähysteli oikealla puolen kohovien vuorten huippuja.

„Mitä tämä merkitsee?“ sanoi hän kääntyen toverinsa puoleen. Haaskakotkat lähtevät pakoon. Täällä metsästää siis joku. Texassissa en tunne kumminkaan ketään, joka voisi eksyä täkäläisten roistojen keskuuteen.

Joku meksikolainen puhvelinpyytäjä ei se arvattavasti ole. Ne eivät siis voi olla muita kuin intiaaneja tahi uudisasukkaita. Noh, saammepahan nähdä enkö ole oikeassa. *Siouxit* ovat kaivaneet sotakirveen maasta ja lähteneet sotaretkelle etelään, mutta en kumminkaan uskoisi, että he ovat jo ehtineet tänne saakka“.

Niinpiankun metsästäjät olivat aterioineet, jatkoivat he matkaansa vuorien poikki.

Pian olivat he kulkeneet matalan vuorijonon yli ja heidän eteensä aukeni iso, hedelmällinen tasanko.

Aurinko laski alemma ja yhä alemma länteen. Kolme metsästäjää oli kulkenut jo useampia tunteja, kun he äkkiä seisahtuivat.

Pienen joen partaalla, joka kiemurrellen juoksi heinäaavikon läpi, näkivät he heti kohta intiaanileirin jäljet.

„*Siouxit!*“ sanoi karhuntappaja ottaessaan maasta *mokassini*-jalkineen, jonka sen omistaja oli heittänyt luotaan, ja tarkastellessaan sitä.

„Että s nuo koirat jo ovat ehtineet tunkea tänne asti! Noh, nyt on meidän metsästyksemme

lopussa. Tahtoisinpa vaan tietää, mikä noilla roistoilla nyt on mielessä.“

„Kaikesta päättäen ovat he viime yönä leirytyneet tähän ja varhain tänä aamuna jatkaneet matkaansa“, sanoi nuorempi metsästäjä.

„Yhdynpä mielipiteeseesi!“

Kaikki jäljet tutkittiin nyt tarkasti, mutta kun ei kukaan voinut huomata mitään, joka olisi voinut asiata tarkemmin selvittää, niin läksivät he uudestaan kulkemaan, tällä kertaa pitkin jokea.

Kohta ehtivät he eräälle paikalle, missä useat puut ja tiheät pensaat tarjosivat heille hyvää suojaa. Nyt he pysähtyivät ja päättivät viettää yönsä siinä. Tiheimpään pensaikkoon, jotta sitä ei voitaisi kauvempaa huomata, sytytettiin nyt pieni valkea, jolle iso lihapala pantiin paistumaan.

Sillä välin oli tullut pimeä.

Aterioituaan menivät he kaikki kolme lähellä olevalle kummulle ja tarkastelivat visusti ympäröivää seutua.

Joen juoksusuuntaan luulivat he huomaavansa heikkoa valkeankajastusta taivaanrannalla.

„Matkue on perhanan varovainen“, murahti Karhuntappaja.

Vielä seisoiivat he siinä ja tähystelivät jokaista pientäkin esinettä, jonka he taisivat pimeässä erottaa. Yht'äkkiä leimahti väräjävä, kirkas tulenvalo lännen puolella korkealle taivaalle.

Levottomina katsoivat metsästäjät sinne päin. „Mikä varomattomuus!“ huudahti vanha metsänkulkija. „Arvattavasti ovat he uudisasukkaita tai

muuta sentapaista kansaa. Huomenna on heillä *siouxit* kintereillään eivätkä he niistä erilleen pääse niin kauvan kuin yksikin heistä on elossa.“

„Noh, varoittakaamme heitä kumminkin kaikissa tapauksissa“, vastasi hänen kumppalinsa.

Metsästäjät kääntyivät takaisin leiripaikalleen, poistivat huolellisesti pienimmätkin jäljet siellä-olostaan, tarttuivat aseisiinsa ja kiiruhtivat nopeasti kirikkaasti loimuavaa tulta kohden.

He eivät olleet jatkaneet tuntiakaan kiireellistä marssiaan, ennenkun ehtivät uudisasukkaiden leiriin.

Näitä oli noin kaksikymmentä miestä ynnä kaksitoista tai viisitoista naista ja lasta, jotka heti kohta kaikkityyni olivat kokoontuneet valkean ympärille ja ruvenneet siihen yötänsä viettämään.

Kaiken omaisuutensa olivat uudisasukkaat säilyttäneet kuusille härkien vetämille vankku-reille, jotka olivat äsken siihen ajaneet ja olivat yhdessä jonossa toisella puolen.

Härkiä ja hevosia kävi laiturilla ja ainoastaan kaksi vahtia, jotka huolettomasti nojautuivat pyssyjään vastaan lähellä tulta katselivat välinpitämättöminä avikolle päin ollen ainoat varsinaiset vahtimiehet enemmän vaan muodon puolesta kuin todenteolla. Intiaaniheimoilta tahi rosvojoukkueelle, jommoisia valitettavasti liian usein kiertelee isolla heinäavikolla, jossa samoin kuin ympäröivien vuorien louhikoissa ja solissa piankin ovat turvissa ja voivat karttaa takaa-ajoa, semmoisille olisi ollut helppo asia yllättää tällainen

karavaani, jos vaan he olisivat aikoneet sen kimp-
puun käydä.

Karavaanin eli matkajoukon muodostivat useat Schwarzwaldista kotoisin olevat perheet, jotka aikoivat kokea onneansa Amerikassa. Newyorkista, jossa he olivat astuneet maihin, matkustivat he Keskistä-pacific-rataa myöten Wisconsiniin, jossa he ostivat tarpeelliset härkävankkurit ja veturit. Wisconsinista jatkoivat he matkaansa pitkin jokea päästäkseen heinäaavikon poikki Louisianaan, jonka läheisyyteen he aikoivat asettua asumaan.

Uudisasukkaat olivat laittaneet itselleen lämpimän illallisen. Muutamat keittivät vielä parhailaan lihaa ja perunoita, jota vastoin toiset jo olivat käyneet syömään hyvällä ruokahalulla rasittavan matkan jälkeen.

Äkkiä seiso kolme metsistynyttä, parrakasta, kiireestä kantapäähän aseilla varustettua miestä heidän edessään ilman että he olivat huomanneet niin merkkiäkään heidän tulostaan.

Pelästyneinä hyppäsivät kaikki seisoalleen. Naiset kirkuivat ja lapset huusivat. Vihasta leimuavin silmin hyökkäsivät miehet ylös tarttuakseen aseisiin.

„Antakaa pyssynne olla“, sanoi Karhuntappaja mitä sujuvimmalla ja kauniimmalla saksankielellä pelästyneelle joukolle. „Karhuntappaja ja hänen toverinsa eivät vielä koskaan ole tehneet kenellekään pahaa eikä kenenkään tarvitse häntä pelätä, ei ainakaan kenenkään, muun kuin noitten

rosvojen, roistojen ja hevosvarkaitten, jotka toisinaan tekevät tämän seudun vaaralliseksi ihmisten kulkea. Siis ensi aluksi: hyvää iltaa, hyvät ihmiset!“

Ensimmäinen hetkellinen levottomuus ja säikähdys katosi kohta. Huolimatta metsistyneestä ulkonäöstään ja aseistaan, jotka näissä seuduissa missä tuhannet vaarat joka askeleella väijyvät, olivat hyvinkin oikeutetut, eivät vastatulleet miehet näyttäneet pienintäkään vihollisuuden merkkiä.

Peloittavat kiväärinsä kantoivat he olallaan eikä muuten mikään muu voinut heissä merkitä sitä, että he olisivat tulleet vihamielisessä tarkoituksessa.

„Hyvää iltaa, hyvää iltaa!“ kaikui heille nyt vastaukseksi kaikilta tahoilta vastaan.

„Sydämmellisesti tervetullut leiriimme, uljas Karhuntappaja“, sanoi eräs noin kolmenkymmenen vuoden vanha tanakkajäntereinen mies, jolla oli varma käytös ja mielenlujuutta merkitsevät kasvonpiirteet, samassa kun hän ojensi tulijalle käntensä, jota Karhuntappaja oikean metsänkulkijan tavoin sydämellisesti puisti.

„Olen jo Wisconsinissa kuullut Teistä puhuttavan, ja ymmärrämme panna arvoa läsnäolollenne täällä. Te ja toverinne olette aina tervetulleet pöytämme ääreen ja aina olette te meiltä apua saavat, jos semmoista tarvitseisitte.“

„Arvattavasti ovat nämät Kotkansilmä ja Nop-

sajalkainen hirvi?“ lisäsi hän, osoittaen kahta seuraalaista.

Nämä tekivät myöntävän eleen.

TOINEN LUKU.

Vakoilijat kuolemaan!

„Ennenkun me jatkamme keskusteluumme, johon meillä totisesti ei ole paljon aikaa, koskapa *sioux*-intiaanit, nuo roistot pian ovat kintereilläämme, on tuli sammutettava“, sanoi karhuntappaja ja tarttui samassa isoon kekäleeseen ja polki sitä jaloillaan, niin että kipinät sammuiivat. Toisetkin kaksi metsänkulkijaa tarttuivat kekäleisiin ja sammuttivat tulen niistä.

Uudisasukkaat olivat myös avullisina tässä työssä ja muutamain minuuttien kuluttua hehkuiivat vaan hiilet yhdessä läjässä.

„Tehän olette tehneet valkean semmoisen, että sen heijastus tällä tasangolla näkyy kahdenkymmenen penikulman laajuudelle, ikäänkuin jos olisitte tahtoneet huomauttaa näille roistoille, että täällä oli runsasta saalista saatavissa“, sanoi Kotkansilmä silmäillen härkiä ja hevosia.

„Niin *siouvit* ovat lähteneet etelään. He ovat leiryntyneet tuonne joen poukamaan eivätkä ole niin pitkän matkan päässä, etteivät olisi huomanneet tulenkajastusta“.

„On ainoastaan yksi mahdollisuus olemassa, se nimittäin, etteivät nuo rosvot epävarman asian takia käänny takaisin, koska ainakin muutama päivä voisi menne heiltä hukkaan!“

„Mutta jos he saavat tietää mikä varma saalis heitä täällä odottaa, niin tulevat he, se on yhtä varmaa kuin että kaksikertaa kaksi on neljä. Ja sentähden lähettävät he heti vakoilijoita tiedustelemaan tulenkajastuksen syytä.“

Karhuntappaja valikoi uudisasukasten joukosta itselleen kaksi tottunutta pyssymiestä ja läksi heidän seuraamana leiristä, johon Kotkansilmä jäi varustuspuuhien tekoon siltä varalta, että heidän kimppunsa vielä samana yönä hyökkättäisiin, asia, joka ei suinkaan ollut mahdoton.

Neljä kyttää hiipi varovaisesti pensaikon kautta, kunnes tulivat eräälle kummulle, joka näytti olevan noin yhden Englannin penikulman päässä leiristä.

Tämä oli seudun melkein ainoa korkeampi paikka ja jos *siouxit* todellakin olivat lähettäneet vakoilijoita, niin nämät, joilla ei ollut minkäänlaisia jälkiä seurattavina, vaan ainoastaan tulenkajastus, jonka mukaan he voivat kulkea, varmaankin nousisivat kukkulalle voidakseen sieltä käsin seutua silmäillä — niin tuumi vanha metsästäjä.

Olihan tuli, joka tähän saakka oli heille ilmaissut matkan suunnan, äkisti sammunut, jonka tähden sen tai niitten vakoilijain, jotka *siouxit* olivat lähettäneet, täytyi nousta ylemmälle paikalle voidakseen paremmin nähdä ympäröivän seudun.

Eräällä kummun penkereellä oli monta sataa kuihtunutta petäjää, jotka pensaineen ja köynök-sineen muodostivat läpipääsemättömän tiheikön. Tämän penkereen reunalle asettuivat nuot neljä miestä tiheän pensaan taakse.

Aika kului mutta hitaasti kuni ijankaikkisuus.

Ei mikään häirinnyt vallitsevaa rauhaa ja hiljaisuutta.

Mustia pilviä kohosi taivaanraanalle; ne levisivät yli koko taivaankannen sekä tekivät pimeyden yhä synkemmäksi.

Alkoi tuulla. Ensin puhalsi hyvin äkäinen tuulahdus laajan heinääavikon yli, sitten tuli se yhä rajummaksi ja riehui ulvoen ja suhisten puitten latvoissa.

Kohta kiitivät pilvet kuni pahojen henkien takaa-ajamina yli taivaan kannen.

Sydänyön aikaan nousi kuu taivaanrannalle ja näytti maailmalle kalpeat kasvonsa. Mutta ainoastaan muutamina minuutteina, sillä kohta peittyi sekin mustiin pilviin.

Äkkiä — kello oli nyt lähemmä yhtä — kuului lähistössä rasahdus.

Molemmat metsänkulkijat tunsivat sen heti.

Tunnetulla ja kiitetyllä kylmäverisyydellään tutkivat he pyssyjänsä nähdäkseen jos kaikki oli reilassa, tarkastelivat revolvereitansa, irroittivat raskaan kirveen vyöltään varustautuen sitä hätätilassa käyttämään ja tähystelivät tarkkaavaisina yön pimeyteen siihen suuntaan, mistä epäilyttävä ääni oli kuulunut.

Sitten vallitsi taas hiljaisuus.

Turhaan kokivat metsänkulkijat tottunein silmin pimeydestä huolimatta eroittaa ympäröivät esineet toisistaan.

Oli hetkeksi tyyntynyt eikä lehtinenkään liikahtanut.

Oli kuin jos koko luonto olisi tuskallisesti odottanut mitä oli tapahtuva.

Hermostuttava hiljaisuus vallitsi kaikkialla. Kiiluvat tähdet, jotka silloin tällöin pilvien lomitse valaisivat tienon vaalealla valollaan, antoivat ainoastaan heikon valaistuksen, jossa vaan esineitten ääriiviivat voi hämärästi eroittaa.

Ainakin noin neljännes-tunti kului tällaisessa jännityksessä.

Äkkiä hyppäsi Karhuntappaja pystyyn.

Kaksi tummaa varjoa näkyi samassa aaveen-tapaisesti hiipivän kummun metsättömän rinteen poikki ja lähestyvän miesten piilopaikkaa.

Molemmat uutisasukkaat tähtäsivät heihin pysyillään, mutta metsänkulkija viittasi heille merkiten, että heidän tuli pysyä alallaan.

„Heitä on vaan kaksi“, kuiskasi Karhuntappaja hiljaa toverilleen.

„Minä otan oikeanpuolisen“, vastasi tämä, „pidä sinä huoli vasemmanpuolisesta. Nuot pakanat eivät saa päästää älähdystäkään, sillä eihän voi tietää, josko ei useampia roistoja ole läheisyydessä.“

Molemmat metsänkulkijat laskivat pyssynsä maahan, vetivät tikarinsa tupesta ja pitivät kum-

paistakin intiaania tarkasti silmällä näiden tarkkaavaisesti taivaanrantaa tähystellessä.

Mutta he eivät missään voineet huomata tulen kajastusta, joka vasta muutama tunti sitten niin kirkkain liekin oli loimunnut taivaalla.

Intiaanit, joiden leiripaikka oli ainakin kymmenen (Englannin) penikulmaa etelämpänä, olivat huomannet kajastuksen, ja kun ei huolittu tehdä kokonaista päivänmatkaa takaisin olivat he luonnollisesti heti lähettäneet kaksi vakoilijaa, jotka heidän parasten ratsujen selässä kiidättivät yli aavikon siihen suuntaan, josta kajastus näkyi. Mutta pian alkoi tämä heiketä ja oli kohta aivan tykkänään kadonnut.

Se oli arvoitus, jota eivät nuo kaksi intiaania voineet ratkaista.

Metsästäjät ja muut aavikoilla liikkuvat matkueet olivat aina niin varovaisia, etteivät he koskaan tehneet sen tapaista hurjasti loimuavaa, taivaalle pyrkivää tulta, jonka voi päivälläkin eroittaa.

Mutta jos sen virittäjät olivat matkailijoita tahi uudisasukkaita — miten oli selitettävissä, että tuli niin tavattoman äkkiä sammui, niin ettei voinut huomata pienintäkään kajastusta synkällä taivaanrannalla?

Se oli pulmallinen arvoitus!

Turhaan nousivat he seisoaalleen hevostensa selkään eroittaakseen jotain tältä korkeammalta paikalta, turhaan tähystelivät he kissan-silmillään.

Turhaan!

Tuliko heidän nyt palata takaisin voimatta ilmaista syytä tulenkajastukseen väittäen etteivät he voineet huomata mistä se oli alkunsa saanut.

Ei, se oli mahdotonta!

Läheisyydessä oli korkeahko kumpu, josta kai oli erittäin hyvä näköpiiri. Jos todellakin oli jotain huomattavaa, niin täytyi se eroittaa tältä paikalta, joka saarentapaisena sukelsi ylös aavikkomerestä.

Kummun juurella hyppäsivät he hevostensa selästä ja kiipesivät ylöspäin.

Hiljaa melkein äänettömästi ja sillä tavoin, joka on omituista intiaaneille, hiipivät he ylöspäin ja pääsivät kohta huipulle.

Tarkkaavaisina katsoivat he joka taholle.

Heillä ei ollut aavistustakaan siitä, että varma ja välttämätön kuolema odotti heitä heidän lähimmässä läheisyydessään.

Silmänräpäyksen ajan loi kuu kalpeaa valoansa pilvenhattarien lomitse, niin että voi tarkasti eroittaa intiaanien kirjaviksi maalatut vartalot.

Heiluva sulkakoriste heidän päälaellaan, räikeät ja hohtavat maalaukset heidän käsivarsissaan ja säärissään, samoin kuin sotamerkit koko heidän ruumiissaan huomauttivat heti, että nämät villit vasta aivan äskettäin ennen sotaretkelle lähtöään olivat maallanneet ja koristaneet itseään.

Jännityksellä ja tarkkaavaisuudella seurasi-
vat molemmat metsänkulkijat villien kaikkia liikkeitä.

Niinkuin nämät nyt siinä seisoivat korvat pörhöllä ja kurotetuin kauloin ei ainoakaan liikahdus osoittanut, että he olivat eläviä olentoja. Kuni pronssiset kuvapatsaat seisoivat he siinä.

Metsänkulkijat tunsivat liioinkin hyvin hurjien *sioux*-intiaanien ruumiilliset voimat, heidän sukkeluutensa ja notkeutensa.

Kuumeentapaisessa kiihkossa salamoivat heidän silmänsä kun he tähystelivät yhteen paikkaan, jossa muutamia värjoja näkyi liikkuvan.

Karhuntappaja antoi toverilleen merkin.

Molemmat tarttuivat he vieläkin lujemmin tikareihinsa.

Nyt!

Aimo hyppäys — ja kaksi kääröä vierähti kuni kaksi palloa tantereella.

Metsänkulkijain tanakat kourat olivat kuni rautapihdit tarttuneet intiaanien kurkkuihin ja nämät voivat vaan hiukan korahdella. Vimmastunein ja leppymätöntä verivihollisuutta iskevin silmin tuijottivat he hyökkääjiin, mutta turhaan yrittivät he vapautua näiden rautakourista.

Kaksi veistä välkähti ja ruskea verivirta ruiskahti korkealle.

Vielä vaan hiljainen korahdus intiaanien kurkuista, ja kumpikin metsänkulkija nousi melkein yht'aikaa pystyyn. Kuu, joka ikäänkuin pelosta oli hetkiseksi piiloittunut mustan ja paksun pilven taakse, valaisi taas näkyviin tullessaan hopeankarvaisella valollaan verentahraamien ruumisten hirveästi vääntyneitä, vihan hurjistuttamia kasvoja.

„Huh!“ sanoi Karhuntappaja, pyyhkäisten veitsensä terää intiaanin sääryksiin. „Nyt se on tehty; tiesinhän minä, että nämät konnat tänne tulisivat.“

„Nyt on heti paikalla lähdettävä leiriin ja sitten matkaan. Ennenkun vuorokausi on ehtinyt vierähtää ovat muut roistot kintereillämme.“

Kummeksuen katselivat molemmat uudisasukkaat kirjavaksi maalattujen intiaanien ruumiita.

Ennen eivät nämät miehet koskaan olleet tulleet jotakuta intiaania niin lähelle ja kauhistuen olivat he nähneet julman kamppauksen.

Karhuntappaja oli kieltänyt heitä ampumasta, koskapa he pimeässä helposti olisivat voineet osata johonkuhun ystävään. Nyt vasta älysivät he, kuinka varovaisesti molemmat metsänkulkijat olivat menetelleet, sillä jos intiaaneja todellakin olisi ollut lähistössä niin he eivät sittenkään olisi kuulleet miten heidän toverinsa murhattiin, sillä tuskin olivat he itsekkään, vaikka aivan läheltä olivat taistelun nähneet, kuulleet ääntäkään. Ja että molemmat metsänkulkijat painiskelemisessä olivat intiaanien veroiset eivätkä sentähden tarvinneet pelätä heitä, sitä tarvinnee tuskin tarkemmin kertoakaan.

KOLMAS LUKU.

Kaksi karhua.

Karhuntappaja ja hänen toverinsa tarttuivat nyt pyssyihinsä ollen aina valmiit ampumaan ja kiipesivät tarkkaavaisina kaikille haaroille tähystellen puitten suojassa kummulta alas.

Täällä kuulivat he intiaanien kahden hevosen pärskyvän.

Pian saatiin nämät kiinni, koskapa metsästäjillä oli hyvä kokemus siitä, miten intiaanit sellaisissa tapauksissa menettelivät.

„Hetkellisesti ei meillä ole mitään pelättävää“, sanoi karhuntappaja, „hevokset ovat takeena siitä, että ainoastaan nämät kaksi vakoilijaa oli lähetetty“.

„Nyt ratsujen selkään — ja takaisin leiriin!“

Molemmat metsästäjät ottivat kumpikin uudisasukkaansa taaksensa ja ajoivat täyttä karkua leiriin.

Muutamin sanoin kerrottiin, mitä oli tapahtunut ja karhuntappajan neuvosta laittaauduttiin matkalle valmiiksi. Puoli tuntia myöhemmin oltiin jo matkalla. Karhuntappaja kehoitti pyrkimään lähimpänä olevaan Fort Hawkins nimiseen linnoitukseen, joka oli noin kolmen päivämatkan päässä lounaaseen päin. — Kaaravaanille oli nimittäin edullisempaa tehdä kahden päivän kierros kuin suoraa päätä joutua *sioux*ien käsiin.

Myöskin ryhdyttiin kaikkiin tarpeellisiin varokeinoihin siltä varalta että intiaanit ensimmäisten

aamutuntien kuluessa hyökkäsivät heidän kimp-
puunsa.

Reippaasti marssivat he nyt useampia tunteja
eteenpäin.

Kotkansilmä seurasi karavaania; Karhuntap-
paja sekä Nopsajalkainen hirvi ja ne kaksi uudis-
asukasta, jotka yöllä olivat retkeilyllä olleet, jäi-
vät leiripaikalle.

Molemmat metsänkulkijat nousivat intiiaa-
neilta otettujen hevosten selkään.

Aurinko kohosi yhä korkeammalle ja paistoi
nyt keskitaivaalta.

Karavaani seisahtui nyt levätäkseen jonkun
verran, mutta ennenkaikkea antaakseen vetojuh-
dille vähän tilaisuutta lepoon ja virkistymiseen.

Tuskin olivat he kumminkaan levähtäneet
puoli tuntia, ennenkun Nopsajalkainen hirvi ja
toinen uudisasukas ajaa karahuttivat leiriin.

Kauhu ja pelästys valtasi kaikki.

Intiaanit!

„Matkaa jatkettakoon heti!“ niin kuului rat-
sumiesten huuto, jo ennenkun he olivat ehtineet
hypätä selästä alas.

Kaikki juoksivat tuskan ja kauhun valtaa-
mina sinne tänne ilman minkäänlaista järjestystä.

„Niin hullusti asiat eivät kumminkaan ole,
että kaikki maltti menetettäköön“, huusi Kotkan-
silmä. „Olkaa vaan levolliset ja tehkää kiltisti se,
minkä minä määrään. *Siouxit*, ovat vielä kaukana
täältä“.

Nämät sanat rauhoittivat intiaanien tulosanomasta pelästyneet miehet. Hetkisen kuluttua oltiin taas matkalla.

„Toistaiseksi ei ole muuta pelastuksen keinoa kuin että marssimme pitkin jokea koettaen päästä Dorato-kallioille“, sanoi Kotkansilmä, sittekun hän kumppaniltaan oli saanut tietää miten he olivat älynneet *siouxit*, ja että nämät olivat löytäneet kahden toverinsa ruumiit ja vihdoin pitkällisen etsimisen jälkeen uudisasukkaiden jäljetkin, sekä että he kosta puhkuen heti olivat alkaneeet vimmastuneina ajaa näitä takaa.

Kiireimmän kautta marssittiin nyt eteenpäin.

Kohta päästiin joelle ja kaukana voitiin jo Dorato-kalliotkin erottaa.

Nämät olivat joukko kallioita, joista eräs Pirunkallio nimeltään, oli viidenkymmenen metrin korkuinen. Sen tasainen laki oli noin sata metriä ympäriinsä.

Pirunkalliolle voi päästä ainoastaan yhdeltä puolen ja tie vei sinne kivilohkareitten ja raunioiden yli mutkistellen vuoren rinteitä ylöspäin. Ylin osa oli suureksi osaksi metsän peittämä.

Tällä kaltevalla rinteellä oli myöskin lähde, jonka vesi sitten noin kahdenkymmenen metrin korkeudelta kohisten syöksi syvyyteen.

Kun he pääsivät vuoren juurelle, pysähdyttiin. Vetojuhdat riisuttiin aisoista ja valjastettiin sitten, kaikki tyyni, ainoastaan yksien vankkurien eteen. Huutojen kiihoittamina vetivät nämät sitten vankkurit, yksi kerrallaan, kapeaa polkua ylös

miesten auttaessa kaikin voimin tarttumalla rat-
taitten puoloihin.

Tietysti vietiin naiset ja lapset heti paikalla
ylös. Puitten siimekseen melkein vnorenlaen kes-
kelle, niin etteivät vihollisten nuolet hyökkäyksen
tapahtuessa voisi sinne asti lentää, pystytettiin
muutamia teltoja huonon ilman varalta.

Tuskin oli vankkurit suurella hiellä ja vai-
valla saatu ylös ja Kotkansilmä ehtinyt kiviloh-
kareista rakentaa jonkunmoisen rintavarustuksen,
ennenkun kaksi ratsastajaa tuli täyttää laukkaa
kiidättäen aavikolla.

Ne olivat karhuntappaja ja hänen toverinsa.

Ja tuskin viisisataa metriä heidän takanaan
ratsasti hurjaa vauhtia joukko kiljuvia intiaaneja
keihäät ojolla.

Molemmat takaaajetut karahuttivat ylös pol-
kua pitkin ja hyppäsivät sitten kun se tuli liian
jyrkäksi ketterästi kuni kissat satulasta ja kiiruh-
tivat taluttaen hevosiansa suitsista yhä ylöspäin.
Parin sadan askeleen perässä seurasivat heitä
intiaanit.

Molemmat miehet pääsivät rintavarustuksen
taakse ja kuoloatuottavana tervehdyksenä pau-
kahti monilukuinen laukaus hurjaa ryntäävää jouk-
koa vastaan.

Taajassa intiaanien rykelmässä sattui melkein
jokainen kuula.

Hurja kirkuna, kuin jos manalan pahat hen-
get olisi päästetty irralleen, oli intiaanien vastaus;
sitten vetäytyivät he takaisin.

Uudisasukkaat taas hurrasivat ja riemuitsivat. „Olkaa vaiti!“ kielsi heitä Karhuntappaja. „Nuot roistot tulevat kyllä vielä takaisin“.

Vuorenlarella varustettauduttiin pitkällistä piiritystä kestäämään.

Muonatavarat, jotka heillä oli muassaan voivat korkeintaan riittää viikon päivät, mutta vuorella oli metsänriistaa joka teki vangeille — sillä vankeja he nyt olivat sanan oikeassa merkityksessä — mahdolliseksi pitää puoliaan muutamia päiviä kauvemman aikaa.

Uudisasukkaat eivät voineet otaksua, että intiaanit jäisivät niin kauvaksi aikaa piirittämään tön tuskun valloitettavaa kalliota. Heidän mielestään oli pikemmin luultavaa, että nämät huomattessaan sen mahdottomuuden läksisivät tiehensä.

Mutta tässäkin kohden erehtyivät uudisasukkaat.

Intiaanit, joista ainakin kuusi miestä oli kaatunut rynnäkössä ja joitten ruumiit nyt peittivät tapotantereen olivat peräytyneet, jatkaakseen vaan piiritystä.

Mikä sen oikeutti? Mikä oli syynä siihen, että he jäivät?

Karhuntappaja huomasi sangen pian syyn heidän hurjaan kiljuntaan.

Kotkansilmän tarkan luodin lävistämänä oli eräs intiaanien päälliköistä, jonka metsästäjä luuli eroittavansa ryntäävien joukossa, kaatunut ja hänen ruumiinsa makasi nyt rinteellä rikkiammutuin pääkalloin.

Metsästäjät oivalsivat heti laukauksen seuraukset.

Päällikkö oli kaatunut ja se vaati veristä kosta.

Se oli sovitettava!

Nyt voitiin olla varmoja siitä, etteivät intiaanit poistuisi, ennenkun he olivat nykeneet päänahkan viimeiseltä piiritetyltä ja nyt kysyttiin mitä huolellisinta valppautta jokaiselta.

Sillä välin kun Kotkansilmä ja uudisasukasten miehin osa uutterasti rakensivat rintavarustusta tien kohdalle, jota myöten jo entuudestaan ainoastaan suurimmalla vaivalla pääsi vuorelle, läksi Karhuntappaja muutamien toisten seuraamana kallion toiselle laidalle nähdäkseen, josko sillä puolen mahdollisesti oli semmoista paikkaa, josta punaiset pirut voisivat kiivetä ylös.

Mutta kallio oli joka taholta äkkijyrkkä ja pystyseinäinen ja kuilu alapuolella kammottava. Siinä ei ollut pienintäkään epätasaisuutta tai halkeamaa, jonka varassa olisi voinut kiivetä ylös. Ei edes metsästäjän takaa-ajama vuorikauriskaan olisi päässyt siitä kulkemaan.

Kolmelta puolen oltiin siis turvassa ja ne voitiin huolella jättää vartioimatta.

Jällellä oli vaan etupuoli, jota myöten he itse olivat tulleet. Mutta ylös pääsy oli mahdollinen ainoastaan tietä myöten ja sekin oli nyt rintavarustuksilla varustettu, niin että sitä voi helposti puolustaa.

Täytyi siis varustautua pitkällistä piiritystä kestämiään.

Kahdenkymmenen miehen säännöllinen vahti asetettiin, ja kolmen miehen tuli aina varsin tarkasti vartioida tietä.

Kolme ystävästä päätti, että eräs heistä aina olisi tässä vahdissa osallisena.

Aurinko laski yhä alemma länteen.

Intiaanit olivat leiriytyneet suureen puolikehään kallion eteen, ja kaikki viittasi siihen, etteivät he aikoneet poistua siitä, ennenkun viimeisen valkoihoisen päänahka oli heidän kynsissään.

Seisten päällikön ruumiin ympärillä lauloivat he juhlallisia kuolinvirsiä, jonka ohessa heidän uhkaavat eleensä ja hurjat silmäyksensä vuorelalle päin, jossa uudisasukkaat olivat heidän toimensa näkijöinä, osoittivat, että kaatuneet varmaankin olivat heidän etevimpiä setilaitaan.

Hurjaa juhlaa jatkui yön tuloon saakka.

Raskaat, synkät pilvet peittivät taivaan ja tekivät pimeän yön yhä synkemmäksi.

Pysy kädessä, valmiina heti ampumaan, olivat Karhuntappaja ja Kotkansilmä asettuneet paksun puun taakse ja kuulostivat tarkkaan jo-kaista ääntä, sillä mahdotonta oli nähdä mitään semmoisessa pimeässä.

Keskiyö oli jo aikoja sitten ohi, kun he kuulivat hiljaista ritinää pensaikosta.

He kuulostivat hyvin tarkkaan.

Aivan oikein!

Siellä mahtoi varmaan olla jokin elävä olento, joko ihminen tai eläin.

Samassa kuulivat he pitkän häähättävän äänen.

Karhu!

Maata nuuskien, kulki eläin hitaasti heidän ohitsensa kumminkin huomaamatta heitä ja ohjasi suuntansa kohti suljettua tietä.

„Kummallista!“ mutisi Karhuntappaja. „Eikö karhu olisi vainunnut meidät? Asiat eivät ole oikein; minun täytyy tehdä tuttavuutta elukan kanssa“.

Kotkansilmä huomautti viittomalla, että toinen samanlainen oli tulossa.

Tämä karhu kulki pystyssä ojentaen eturajansa hirvittävine kynsineen eteensä, valmisna milloin tahansa iskemään vastaantulevan vihollisen maahan.

„Pohjan ruskea karhu on suurempi eikä se eksy näihin seutuihin. Minä otan toisen, pidä sinä huoli toisesta!“

Hiljaa hiipivät he puiden välitse, ja pääsivät vuorenlaille, samassa kun molemmat karhut, kauheasti karjuen, tunkeutuivat tiensuuhun ja molemmat uudisasukkaat, jotka olivat vahdissa, pelästyneinä ja kauhuissaan hypähtivät syrjään.

Verkalleen ja päätään puistaen ajoivat karhut kumpaakin vahtia takaa.

Mutta tuskin olivat he astuneet montakaan askelta, ennenkun kaksi mustaa varjoa äkisti

hyökkäsi heidän kimppuunsa ja eläimet ja ihmiset piehtaroiivat yhtenä sykermänä tantereella.

Turhaan yritti karhu käyttää kämmeniään. Ennenkun se ehti lyödä, oli pitkä, terävä tikari jo sen kyljessä — ja hengetönnä kellahti se maahan.

Ihmeissään ja huolestuneina katselivat uudisasukkaat taistelua.

Vasta sittenkun Karhuntappaja oli päässyt karhusta erilleen tunsivat he ystävänsä ja lähestyivät tarkastaakseen lähemmältä isoja petoja.

Mutta kuka mahtaa kuvata heidän hämmästyttään, kun Karhuntappaja tarttui karhun taljaan ja repi sen rikki ja he karhun asemasta näkivät verissään uivan, punaihoisen intiaanin.

„Jopahan nuo roistot tällä kertaa pettyivät“, sanoi Kotkansilmä. „Se on niin heidän tapaisiansa. Mutta antaahan olla, pian saamme nähdä useampiakin heistä täällä!“

He kiiruhtivat heti rintavarustukselle.

Kohta näkivät he joukon tummia varjoja kiipeevän rinnettä ylöspäin.

He odottivat, kunnes joukko noita punaihoisia petoja oli ehtinyt kokoontua rintavarustuksen eteen ja ampuivat sitten tiheään ryhelmään. Joka luoti sattui.

Hurjasti kirkuen kääntyivät intiaanit takaisin ja syöksivät alas vuorelta.

Kun aurinko seuraavana päivänä valaisi seudun kultaisilla säteillään makasi usea punaihoinen ryökäle hengetönnä rinteellä.

Nämät vietiin heti vuoren laelle. Sitten kannettiin ne kallion reunalle ja heitettiin suin päin syvyyteen.

Intiaanit päästivät sataäänisen kiljunnan pelkästä raivosta, kun he heittivät ruumiin toisensa jälkeen syvyyteen.

NELJÄS LUKU.

Vapautus.

Kului kahdeksan päivää. Melkeen joka yö tekivät intiaanit hyökkäyksen, mutta lyötiin yhtä useasti takaisin.

Siinä suhteessa voivat piiritetyt olla huoleti. Mutta ruokavarat alkoivat kulua loppuun, ja siten ei mieli tehnyt ikipäiviksi jäädä tälle kalliolle istumaan.

Jotain oli tehtävä.

Piiritetyt kokoontuivat Karhuntappajan puheenjohtajana ollessa, neuvottelemaan.

Pitkien puheitten perästä tultiin siihen päätökseen, että olisi sekä edullisinta että oikeinta lähettää sanansaattaja lähimpänä olevaan linnoitukseen Fort Hawkins'iin apua pyytämään. — Mutta koska uudisasukkaat eivät vielä tunteneet intiaanien tapoja ja menoja eivätkä teitäkään, täytyi taasen jonkun metsästäjistä lähteä matkalle, ja kun Nopsajalkainen hirvi, nuorin heistä, va-

paaehtoisesti tarjoutui lähtemään, hyväksyttiin hänen tarjoumuksensa kiitollisuudella.

Odotettiin yön tuloa, sillä nuori metsästäjä tahtoi yön pimeydessä koettaa päästä intiaanien leirin läpi.

Kun vikkelyys ja nopeus olivat onnistumisen ensi ehdot, eikä niinkään varustautuminen taisteluun, niin riisui sanansaattaja kaikki aseensa, jotta ne eivät hänen liikkeitään estäisi ja otti turvakseen ainoastaan terävän tikarinsa ja ladatun revolverin mukaansa.

Kotkansilmä saattoi hänet rinteeseen juurelle ja sitten hän yhä pysytellen siimeksessä hiipi yön pimeyteen.

Pian oli hän kadonnut ystävänsä näköpiiristä tämän sydämellisimpään onnentoivotusten saattamana.

Kaikki kuulostivat tarkkaan, jos ehk'en ääntä kuuluisi, joka voisi ennustaa sitä, että hän oli joutunut intiaanien kynsiin. Mutt'ei vähintäkään ääntä kuulunut.

Seuraavana aamuna heräsivät he kaikki äänekkäästä huudosta, joka kuului intiaanien leiristä.

Kaikki kiiruhtivat kallion reunalle.

Se, minkä he nyt näkivät, täytti heidät kauhulla.

Heidän ystävänsä, jonka he luulivat onnellisesti päässeeseen pakoon, seisoipa paaluun sidottuna keskellä leiriä ja hänen ympärillään tanssi hurjasti hyppien joukko intiaaneja.

Se oli hänen kuolinhyppynsä. Hänen kaksitoveria tiesivät aivan hyvin, mikä kohtalo odotti heidän ystävänsä. He tunsivat tarkalleen ne kidutuskeinot, joilla intiaanit, ja varsinkin *sioucit*, kiduttavat vankinsa kuoliaaksi. Ja että nämät nyt aikoivat sammuttaa kaiken kostonhalunsa ja rai-vonsa tähän vankiin, sitä ei kukaan voinut epäillä.

Kun Karhuntappaja näki, miten intiaanit hyp-pien juoksivat paaluun sidotun ystävän ympäri, tämän levollisena odotellessa tulevaa kidutusta, puisti hän vimmastuneena nyrkkiään. Mutta voimattomina näytti kaikkien täytyvän nähdä nuoren metsästäjän julman kuoleman.

Äkkiä näytti Karhuntappaja keksineen jotakin. Kän viittasi Kotkansilmän luokseen ja puhui mahdollisuudesta pelastaa toveri punaihoisten rois-tojen käsistä.

Kotkansilmä, joka näytti yhtyvän toisen tuumiin, kokosi uudisasukkaat ympärilleen ja selitti muutamain sanoin heille mistä oli kysymys.

Puitten varjojen peittäminä hiipivät molemmat metsänkulkijat vuorenrintettä alaspäin. Täällä erosi Karhuntappaja tovereistaan ja piiloutui ison kallionlohkareen taakse.

Kun Karhuntappaja oli ehtinyt tänne alkoivat toiset hurjasti ampuu kohti intiaaneja, jotka ensimmäisten silmänräpäysten kuluessa seisoivat ällistyneinä.

Mutta kohta tarttuivat he aseisiinsä ja hyökäsivät kiljuen valkoihaisia vastaan.

Alati hakien suojaa kivilohkareitten ja puun-

runkojen takaa peräytyivät piiritetyt hitaasti, intiaanien seuratessa heidän kintereillään.

Karhuntappaja oli suojassa kivilohkareen takana.

Hänen lähellään seisoi Cazachua, eräs *siouxien* etevimpiä päälliköitä ja kiihoitti sotilaitaan eteenpäin.

Karhuntappaja tunki päällikön hyvin.

„Nyt on kuolinhetkesi tullut“, mutisi hän hammasista purren, tähtäessään häneen.

Hän laukasi ja ääntä päästämättä vaipui päällikkö hengetönnä maahan.

Kauhistuksella huomasivat punaihoiset etevimmän päällikkönsä kuoleman.

Yleisessä häiriössä ja pyssyjen paukuessa kaikilla tahoilla eivät intiaanit olleet huomanneet mistä tuhoa tuottava laukaus oli tullut.

Ensimmäistä häirinköä hyväkseen käyttäen palasi nyt Karhuntappaja ystäviensä luo, jotka nyt kaikkityyni kiireimmän kautta peräytyivät turvalliselle vuorenlaille. Muuten peräytyivät nyt intiaanitkin ulvoen ja valittaen ympäröidessään ruhtinaansa Cazachuan ruumista.

Valitushuudot kaikuivat tämän kansansa ja loimman pojan kuoleman tähden ja hetipaikalla ryhdyttiin hautausmeno-puuihin.

Vangitun metsästäjän kiduttaminen ja kuolema lykättiin luonnollisesti siksi kunnes oma sankari oli haudattu.

Ja juuri tämä olikin molemman vanhan met-

sänkulkijan tarkoitus. He saivat täten vielä yhden yön aikaa toimiakseen.

Illan hämärtäessä soluivat Karhuntappaja ja hänen ystävänsä useita köysiä yhteen niin että ne muodostivat viisikymmen metriä pitkän nuoran.

Sitten menivät he kallion vastakkaiselle reunalle. Karhuntappaja satoi köyden toisen pään vyötäistensä ympäri ja laskeutui ystävänsä avulla alas. Maahan päästyään hiipi hän pimeässä ja isoja kierroksia tehden *siouxien* leiriin. Piiloutuen korkeaan aavikkoruohoon piti hän intiaaneja tarkasti silmällä; nämät olivat suurimmaksi osaksi asettuneet tulen ympärille maakaamaan.

Kallion läheisyydessä oli muutamia miehiä vahdissa, sitä vastoin eivät intiaanit olleet pitäneet tarpeellisena vahtien asettamista ulos aavikolle päin.

Karhuntappaja oli jo kalliolla hieronut ihoonsa punanruskeaa väriä ja sitten erehdyttävän tarkasti mukaillut *siouxien* tunnusmerkkejä sodan aikaan.

Liehuva höyhensulkakoriste pääläella viimeisti hänen sotapukunsa, niin ettei häntä tuskin voinut intiaanista erottaa.

Verkalleen hiipi hän nyt kohti paalua, johon hänen toverinsa yhä edelleen oli sidottuna. Kaksi intiaania seisoi vahdissa hänen edessään ja katsoivat mietteisiinsä vaipuneina aavikolle päin. Tulet olivat kauvempana heistä ja olivat jo sammumisillaan niin; että intiaanit ja heidän uhrinsa olivat melkein puolipimeässä.

Maata myöten ryömien lähenei Karhuntappaja takaapäin paalua. Molemman vahdin katseet olivat päinvastaiseen suuntaan.

Tämä oli hyvin edullinen seikka Karhuntappajalle, joka yks' kaks' leikkasi vangin jalkasiteet poikki. Tämä ei tosin voinut liikahtaa eikä nähdä pelastajaansa, mutta ymmärsi heti, miten asiantilaita oli.

Piiloutuen paalun ja vangin varjoon nousi Karhuntappaja pystyyn ja leikkasi poikki kaikki siteet ja työnsi veitsen ystävänsä käteen.

Kului muutamia minuutteja, ennenkun veri alkoi virrata Nopsajalkaisen hirven suonissa, mutta sitten hyökkäsivät molemmat metsänkulkijat aimo hyppäyksessä vahtien kimppuun ja ennenkun nämät oivalsivat, mikä oli tekeillä ja ennenkun he edes olivat ehtineet ääntä päästää olivat metsästäjien veitset kahvaa myöten uponneet heidän rintaansa.

Hengettäminä luuhistuivat he maahan.

Molemmat ystävykset eivät vitkastelleet.

Laajalti kiertäen kiiruhtivat he nyt sille leirin kulmalle, missä hevoset kävivät laiturilla.

Pian olivat he vähällä vaivalla ottaneet kiinni kaksi hevosta ja ajoivat kohta sen jälkeen täyttää laukkaa ulos aavikolle päin.

Kun intiaanit seuraavana aamuna huomasivat, että vanki oli karannut ja löysivät molemmat kuolleet vahdit nousi heidän kiukkunsa ylimmillään.

Turhaan kokivat he kumminkin väkiryynnäköllä valloittaa kalliota tahi kiivetä sen laelle.

Kotkansilmän johdolla puolustettiin sitä erinomaisen hyvin eikä intiaaneille jäänyt muuta neuvoksi kuin nälällä pakoittaa puolustajia antautumaan.

Päivän kuluessa hautasivat he suurilla juhlallisuuksilla päällikkönsä ja varustautuivat kaikin tavoin viimeiseen päättävään taisteluun.

Aurinko oli jo laskenut kauvas länteen ja viipyi ainoastaan kuni iso, punainen tulipallo taivaanrannalla, kun äkkiä valkoinen ratsujoukko karahutti poikki aavikon.

Äänekäs hurraa-huuto kaikui kalliolta ja siihen vastattiin aavikolta.

Intiaanit kiiruhtivat hevostensa luo.

Liian myöhään!

Kuni äkäinen tuulispää, sellaista vauhtia tulivat ratsumiehet.

He iskivät maahan kaikki, jotka heidän tielleen joutuivat. Ainoastaan muutamain intiaanein, jotka ehtivät hevostensa luo, onnistui päästä yleisestä verilöylystä ja paeta korkean aavikko-heinän suojassa. Useimmat kaatuivat miekan iskuista.

Auttajia oli kaksi eskadroonaa rakuunoita, jotka Fort Hawkinsin komentaja Karhuntappajan pyynnöstä oli antanut hänen komennettavikseen, ja he tekivät täten nopean lopun *siouxien* sotaretkestä ennenkun se oikeastaan oli alkanutkaan.

Uudisasukkaat läksivät hyvällä suojasaatolla

linnoitukseen, jonka läheisyyteen he kaikki tyyni sittemmin asettuivat asumaan.

Karhuntappaja, Kotkansilmä ja Nopsajalkainen hirvi elävät vielä tänä päivänä uudisasukasten kiitollisessa muistossa, ja joka kerta kun he retkillään joutuvat Fort Hankinsin läheisyyteen eivät he tietystikään unhoita käydä vierailemassa ystäviensä luona, jotka — luonnollista kyllä — aina ottavat heidät avosylin vastaan.





Seikkailu-Kirjoja



allekirjoittaneen kustannuksella:

- N:o 2. Punasydän eli metsien
kummitus Hintaa 60 p.
N:o 3. Musta naamio „ 75 p.

Alfred Lagerbom.

Hinta 60 penniä.